

Voorwoord

**Zondag 14 maart 2021 – Lekdijk.
Wisselvallig.**

Er is iets vreemds aan de hand. De lucht heeft een kleur die ik niet thuis kan brengen en het licht valt als dikke nevel over het dijklandschap. Waar het licht de grond raakt, ontspringt vuurwerk, dat de omgeving versiert met een glinsterende omranding. Het is windstil, een reiger staart mij aan vanuit de berm. Ik staar terug. Voor zover ik voor en achter mij kan kijken is de dijk, waar normaal auto's, motoren en fietsers elkaar dagelijks dwarszitten, volledig uitgestorven.

Eerder die dag besloot ik toch te gaan. Al wekenlang lukte het de voorspellende algoritmen niet om grip te krijgen op het wisselvallige weertype. Het constant aan moeten passen van mijn plannen trok een zware wissel op mijn gemoed. In de namiddag keek ik naar de lucht in plaats van mijn telefoon en besloot, ongeacht wat dan ook, tussen de buien door te fietsen. Alsof ik door het web van conditioneringen en gedragingen van de mens ben geglipt, zo fiets ik door deze verlaten, absurde versie van dit landschap dat mij zo bekend is.

Eerder maakte ik eenzelfde moment mee. In een ander leven treinde ik voor prille liefde meerdere keren per week op en neer tussen Amsterdam en Utrecht. Ik stapte de tram uit, en voor één minuut stond ik op het Spui in volledige stilte, als onder een glazen stolp. Samen met een stadsduif aanschouwde ik het hart van Amsterdam voor een minuut in complete verstilling tussen de momenten door. De bel van een arriverende tram, de stolp opgeheven, de mensenstroom kwam weer op gang.

Wanneer ik zeker weet dat ik niemand zie, rijd ik mijn fiets naar het midden van de weg, laat mijn stuur los en rol met losse handen richting horizon.

Ik herkende ze wel. De ogenblikken waarin ik me bewust was van de bijzonderheid of eigenaardigheid ervan. Vaak vervlogen ze snel, om plaats te maken voor de volgende gebeurtenis of een gedachte aan iets dat nog moest.

Aan het begin van het hoofdstuk van mijn leven als dertiger, met een baan en een gezin, voelde het alsof de momenten langs mij heen stroomden. Als ik ze probeerde te pakken, glipten ze als water door mijn vingers. Op de fiets leerde ik te vertragen, beter te kijken en ze uiteindelijk te vangen. Ik nam op mijn tochten een boekje mee en krabbelde wat vluchtige zinnen, als

ik het ogenblik niet zomaar wilde laten opgaan in de constante stroom van gebeurtenissen. Het logboek aan ervaringen, overpeinzingen en mijmeringen dat zich vormde, bleek een prettig middel om naderhand te kunnen blijven dagdromen.

Dit naslagwerk maakt je deelgenoot van die momenten waarop ik het leven even zag alsof vanonder een glazen stolp. Mogelijk inspireert het je om te vertragen, beter te kijken en het moment te leren vangen.